

I stemmeforklaring udtrykte *Finland*, at dets ja-stemme ikke indicerede nogen ændring i Finlands stilling til sikkerhedsrådets resolution 269 (1969). *Storbritannien* refererede til sin holdning i tidligere afstemninger vedrørende Namibia og var stadig imod resolutioner, der ikke kunne føres ud i livet. *USA* mindede om, at det afstod på sikkerhedsrådets resolution 269 (1969), fordi det var upraktisk at sætte en tidsfrist for Sydafrikas tilbagetrækning. Når *USA* havde stemt for den netop vedtagne resolution, skyldtes det, at det var en ren procedure-resolution.

Plenarforsamlingen vedtog den 31. oktober resolutionen (2498 (XXIV)) med 95 stemmer for og 2 imod, medens 6 afstod.

4. udvalgs beretning: A/7736.

II. Hovedresolutionen.

1. Den 21. november 1969 fremlagde 38 afro-asiatiske lande og Guyana i 4. udvalg forslag til en yderligere resolution om Namibia. I den præambulære del betegnes situationen i Namibia som en trusel mod international fred og sikkerhed. Forslagets operative del *bekræfter* det namibianske folks umistelige ret til selvbestemmelse og uafhængighed, *udtrykker* solidaritet med det namibianske folk i dets legitime kamp og opfordrer alle stater til at yde det øget moralsk og materiel bistand, *fjerdømmer* den sydafrikanske regering for dens fortsatte vægring ved at rømme territoriet og dens forsøg på at ødelægge Namibias nationale enhed og territoriale integritet, *henleder* sikkerhedsrådets opmærksomhed på behovet for at træffe passende foranstaltninger i overensstemmelse med pagtens relevante bestemmelser for at løse den alvorlige situation, *henstiller* at alle stater, generalforsamlingens underorganer og andre af FN's organer såvel som særorganisationerne træffer passende foranstaltninger i overensstemmelse med Namibia-rådets rapport, *anmoder* Namibia-rådet om fortsat med alle til rådighed stående midler at fuldføre sine opgaver, og generalsekretæren om fortsat at yde den fornødne bistand til at sætte Namibia-rådet i stand til at udøve sine opgaver og *opfordrer* alle stater til at samarbejde med Namibia-rådet ved udøvelsen af dets hverv.

Til belysning af betydningen af anmod-

ningen til Namibia-rådet om fortsat med alle til rådighed stående midler at fuldføre sine opgaver erindres om, at rådet blev nedsat ved en resolution vedtaget den 19. maj 1967 af den 5. ekstraordinære generalforsamling. Ifølge denne resolution skulle rådet bl. a. administrere Namibia indtil uafhængigheden, udstede love og anordninger for områdets administration, indtil en lovgivende forsamling var konstitueret, opretholde lov og orden, og, når uafhængigheden var erklæret, overdrage al magt til det namibianske folk. De nordiske lande — så lidt som andre vestlige lande — stemte ikke for denne resolution, bl. a. fordi den valgte fremgangsmåde med hensyn til udøvelsen af FN's ansvar for Namibia fandtes urealistisk.

Den i resolutionsforslaget omhandlede rapport fra Namibia-rådet anbefaler bl. a., at sikkerhedsrådet træffer tvangsforanstaltninger under pagtens kapitel 7 med henblik på at tvinge Sydafrika til at rømme Namibia, at alle stater sikrer, at deres statsborgere eller nationale selskaber afstår fra gennem den sydafrikanske regering at opnå koncessioner i Namibia og oprettelse af kommercielle eller industrielle virksomheder dér og foretager transaktioner herom gennem Namibia-rådet samt betaler royalties for løbende koncessioner m. v. til rådet efter dets nærmere bestemmelse, at der træffes passende foranstaltninger mod Sydafrika, som har krænket sine forpligtelser under pagtens artikel 25 (dette er juridisk tvivlsomt, og anbefalingen sigter iøvrigt på Sydafrikas udelukkelse fra FN), at alle stater søger Sydafrika suspenderet fra særorganisationerne, at særorganisationerne yder bl. a. materiel bistand til Namibias folk i dets kamp for uafhængighed, og at Sydafrikas regering bringer krigsfangekonventionen af 1949 til anvendelse på behandlingen af tilfangetagne namibianske frihedskæmpere. (I sidstnævnte henseende fremlagde Danmark sammen med Algeriet og Sverige den på Røde Kors Konferencen i Istanbul i september 1969 vedtagne resolution, der giver udtryk for, at kæmpende og medlemmer af modstandsbevægelser, som deltager i ikke-internationale væbnede konflikter, og som selv opfylder de vedkommende bestemmelser i krigsfangekonventionen, i tilfælde af tilfangetagelse skal være beskyttet mod umenneskelig og brutal behandling og mod-